

TASSEN OG EDDERKOPPEN

Tassen og edderkoppen - del 1

Tassen har rotet seg bort og vet ikke helt hvor han er. Han løper og løper men syns liksom han ikke kommer noen vei. Skogen er mørk og han hører rare lyder bak seg. Han stopper litt. Det knaker i buskene og plutselig kommer en bjørn løpende på stien bak han. Den brøler høyt. Han prøver å løpe men beina virker liksom ikke og bjørnen kommer nærmere og nærmere. «Skal du stå opp snart Tassen?». Tassen våkner sakte og åpner det ene øyet. Han puster lett ut. Han hadde bare drømt.

Tassen strekker seg og rister litt på kroppen for å bli kvitt følelsen av bjørnen som fulgte etter han. «Heldigvis er det ikke bjørner der vi bor», tenker Tassen fornøyd for seg selv. Men på hytta hadde det vært bjørn i sommer, for det hadde han hørt matmor og matfar prate om. Kanskje det var derfor han hadde drømt om det. Han håpet han ikke kom til å møte den noen gang, selv om det kunne jo hende den var snill da.

Ute har det blitt sensommer og høsten kommer snart. Tassen kan se at bladene på trærne har skiftet farge. De som var helt grønne i sommer har nå blitt gule eller rødaktige og noen ligger allerede på bakken. Tassen vet at om høsten faller alle bladene ned, for det er noe av det morsomste han vet, å løpe inn i hauger med løv og kaste bladene opp i lufta. En gang han løp inn i en haug hadde han blitt helt dekket av løv. Da hadde han lagt seg ned og ligget helt stille mens matmor og matfar hadde lett etter han.

Etter en lang stund hadde han løpt ut av hugen for å skremme dem, men da var det ingen der. Han hadde nok sovnet og ligget litt for lenge.

Han løp hjemover så fort han kunne og du skulle ha sett hvor glad matmor og matfar ble da han kom hjem. Matmor var liksom sinna og glad på en gang. Først ropte hun sint «hvor har du vært» og så klemte hun Tassen nesten helt flat. Hun sa til Tassen at han måtte love å ikke gjemme seg igjen. Han lovet det inni seg men hadde labbene i kors, «og når man lover noe og har labbene i kors da gjelder det vel ikke helt» tenkte Tassen og smilte lurt.

Endelig er det tur. Matfar og Tassen går nedover veien. Matfar er opptatt av noe på telefonen og Tassen snuser i det høye gresset. Plutselig ser han noe som beveger seg nede på bakken. Før han får tenkt etter hva det er hører han en velkjent stemme. Men i dag sier den ikke bare trylleformeler men snakker på helt vanlig måte.

«Hei Tassen, tenkte jeg skulle snakke litt med deg. Du lurere vel på hvorfor jeg dukker opp både her og der og får deg til å gjøre rare ting?»

Tassen nikket; «ja jeg syns jo det er litt rart at jeg plutselig blir stor, eller kan løpe på vannet og bli til Super Tassen».

«Jeg tenkte kanskje du hadde lyst til å bli med meg hjem en tur for da er det lettere å vise», sa edderkoppene. Og før Tassen fikk svart hoppet edderkoppene opp på ryggen til Tassen og hvisket han inn i øret.

«Alle hunder som går i bånd skal slippes løs når jeg sier sånn. Tiden stopper for hundens eier til vi er tilbake sånn som vi pleier. Sim sala bim ala rim ala bom».

Plutselig datt halsbåndet til Tassen av og han var fri. «Jeg kan ikke bare stikke av», sa Tassen. «Da blir matfar lei seg».

«Jeg har stoppet tiden jeg», sa edderkoppene. «Når du kommer tilbake har ikke matfaren din merket noen ting. Fort deg og løp over veien og inn på den stien der», sa edderkoppene. «Vi bor i en hule inni skogen på andre siden». Tassen løp over veien og inn i skogen. Edderkoppene flyttet seg fremover for å se bedre og satt seg på hodet til Tassen.

«Hva heter du egentlig?», spurte Tassen. Edderkoppene ventet litt med å svare så sa han; «Du kan gjette. Og hvis du klarer å gjette det skal du få et ønske oppfylt. Hva som helst». «Da må du gi meg et hint», svarte Tassen. Edderkoppene fortsatte; «Ok her er hint. Står plantet i bakken med kongler på er den ene, og høyt over oss og er blå er den andre», sa edderkoppene. «Så navnet ditt er sammensatt av to ting?» spurte Tassen. «Ja, det stemmer». «Er det første et tre?». «Kanskje det». Tassen syns han så edderkoppene smile litt. «Er den andre delen himmelen?» spurte Tassen igjen. «Ja, kanskje det», svarte edderkoppene igjen.

Tassen tenkte så det knaket. Det hadde jo vært gøy å få et ønske oppfylt da, selv om han ikke visste helt hva han i så fall ville ønske seg.

Treet kunne være gran eller furu for begge har kongler. Kunne edderkoppen hete Granhimmel eller Furuhimmel? Det var et litt rart navn i så fall. Tassen bestemte seg for Granhimmel.

«Er det Granhimmel du heter?» Edderkoppen fikk et overrasket uttrykk i ansiktet. «Ja, det stemmer det. Det er lenge siden jeg har hørt noen si navnet mitt. Hjemme i hulen kalle vi hverandre ikke med navn. Der bruker vi kallenavn. Jeg blir kalt for Skallen, broren min blir kalt for Veven og søsteren vår... ja hun kaller vi bare Søster».

Tassen løp videre innover på stien. «Du må ta inn på den stien der» sa Granhimmel. Vi er snart fremme. De kom frem til en steinete knaus. «Her er det», sa Granhimmel og hoppet ned på bakken. Granhimmel forsvant bortover og klatret oppover på knausen. Tassen følger han med øynene men plutselig er han borte. Tassen forter seg å følge etter og når han kommer et stykke opp ser at det er en hule som ligger skjult i skyggen halvveis opp til toppen. «Her er det». Granhimmel stikker hodet ut for å se at Tassen følger etter.

Tassen følger etter Granhimmel inn i hulen. Det er en stor hule og Tassen kan se at den er minst 10 meter dyp. Det sitter to små mennesker rundt et bål lenger inne i hulen. Tassen ser på Granhimmel og skal til å si noe men plutselig er ikke Granhimmel der lenger. I stedet står det en liten mann der med store øyne, grønn genser og kortbukser...
